

Jachtmes en kruidenthee

Roselynd Randolph

Eerder verschenen bij uitgeverij Zilverspoor

De boeken van de Varulven

Boek 1: De zilveren wolvin

Boek 2: De zilveren poort

Boek 3: De zilveren raaf

De boeken van hemel en hel

Bloedengel

Het oog van de bok

Judaspenning

Eerder verschenen bij Poppelaars boeken

Zonder menselijkheid vaart niemand wel (kort verhaal)

Zonnebloemen en weerwolven (roman)

© 2025 Roselynd Randolph

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslag: M.C. Julien Design@Facebook

Redactie: Van Limpt redacties

Literair adviseur: Gaby Raaijmakers

ISBN: 9789090404042

NUR: 334

Druk: Pumbo.nl

www.roselyndrandolph.com

Als je “Zonnebloemen en weerwolven” hebt gelezen zul je misschien verrast zijn, omdat dit boek een “urban fantasy” genoemd wordt en geen “cozy urban fantasy” zoals het voorgaande boek.

Dat komt omdat “Jachtmes en kruidenthee” meer geweld in de vorm van (onhandige) vechtpartijen, een paar griezelige scènes en gevloek bevat. Dat deed het woord “cozy” geen recht.

Gossie, Roos, als het geen cozy urban fantasy is, gaan er dan mensen dood en wordt je dan wel vrolijk van het einde? Niemand gaat er dood en geloof me, het einde is alles wat je hoopt.

Hoe eng zijn die scènes dan?

Dat is lastig om te zeggen, omdat de een een hogere tolerantie heeft voor enge dingen dan een ander. Het gegriezel zit ‘m in het feit dat er een naar uitziend monster rondloopt. Als je mijn boeken kent, weet je dat niets is wat het lijkt.

Ik hou niet van gevloek. Hoeveel zit er in?

Er wordt een paar keer “verdomme” en “godver” gezegd. Ook “verdraaid” en “Wel-alle-viooltjes” komen voor.

Het lijkt misschien overdreven om dit hier zo weg te zetten, maar ik wil dat de lezer zich prettig voelt bij mijn boeken. Dat is mijn doel: jullie, als lezer een fijne tijd bezorgen.

Ik hoop dat het gelukt is,
Groet, Roselynd.

Hoofdstuk 1

Laura legde de lepel naast de kom met verantwoorde ontbijtgranen op de tafel, zodat ze de telefoon kon oppakken. Ze nam de anonieme oproep aan, zonder 'hallo' of haar naam te zeggen. Te vaak was zo'n anoniem nummer van iemand die problemen had met de manier waarop ze haar ambt als wethouder uitvoerde en dat verbaal even duidelijk wilde maken.

'We hebben gehoord dat er een monster in de bossen van Meeraert rondloopt. Verifieer dat.'

'Wat?' Laura kon haar oren niet geloven. Zowel vanwege het nieuws over het monster als vanwege de stem aan de andere kant van de lijn. Die behoorde toe aan een vrouw die ze al jaren niet meer had gezien en ook niet wilde zien. De *moeder* van de kring. De leidster van de wijze vrouwen. Waarom zocht de moeder uitgerekend nu contact met haar?

Een monster. Ze beet op haar lip. Ze had geen voorspellende dromen daarover gehad. He-le-maal niets. Dat verwonderde haar niet; ze was vast te ver van het pad afgedwaald.

Zou dit belletje een loyaliteitstest zijn? Dat kon ook. Om te kijken of ze nog wel lid van de kring mocht blijven? Ze trok haar wenkbrauwen samen.

'Je hoorde me wel. Het monster. Zoek het.'

Laura slikte de brok in haar keel weg. Ze wist niet wat haar meer angst aanjoeg: de moeder of het idee van een monster. Ze moest natuurlijk gewoon zeggen: "zoek het uit". Dat kon ze tot haar stomme verbazing niet. In een automatisme stelde ze de vraag waarvan ze wist dat ze die niet moest stellen. 'Wat voor soort monster?' Ze kon een lichte trilling niet uit haar stem houden.

Een korte stilte. 'Weerwolf. Doe geen moeite om op dit nummer terug te bellen. Dit is een wegwerptelefoon.' De verbinding werd verbroken.

Laura voelde haar onderkaak naar beneden zakken. Een weerwolf? Hier in Meeraert?

Goed, er was veel bos, maar weinig wild. Een ree misschien of konijnen. Om de een of andere reden had ze gedacht dat de weerwolven, sowieso al zeldzaam, zich op zouden houden in de Veluwe.

Waarom zou de moeder zich daarmee willen bemoeien? De wijze vrouwen hielden zich verre van andere paranormalen, tenzij het niet anders kon. Wat maakte dit zo bijzonder?

Laura legde haar telefoon weg, pakte de lepel op en begon verder te eten, terwijl in haar hoofd de gedachten over elkaar buitelden. Herinneringen aan maanvieringen, rituelen, haar eigen intreding, kwamen uit de uiterste hoeken van haar geheugen aanrennen. “Wijze vrouwen”. De wereld zou hen “heksen” noemen. Hoewel er een kring was, werkten de leden verder alleen. De kring bood de wijze vrouwen steun bij moeilijke tijden, dat wel. Uiteraard moesten ze wel geld overmaken naar de moeder voor “noodzakelijke uitgaven”. Wat die ook mochten zijn. Laura had al zeker vijf jaar niets betaald en er was nooit een herinnering gekomen. Ze was ervan uitgegaan dat de kring opgeheven was door natuurlijke omstandigheden; het overlijden van de leidster, aanwas die wegbleef, een fusie met een concurrerende kring. Dus had ze de kop in het zand gestoken en gedacht dat dit het probleem van officieel uittreden zou oplossen. Ze aarzelde om echt weg te gaan bij de kring, omdat dit de band met haar overleden moeder definitief zou doorsnijden. Laura was er na al die jaren, nog steeds niet klaar voor om dat te doen.

Destijds was er veel van haar verwacht, als dochter van een zeer getalenteerde wijze vrouw, en die verwachtingen had ze niet waargemaakt. In plaats daarvan had ze gekozen voor een leven in dienst van de maatschappij, in de politiek. Het was haar alleen vergeven omdat het de kring handig leek om zo de gemeenteraad van Meeraert te kunnen manipuleren. En nu dat telefoontje over een weerwolf. Hier. In Meeraert. Het slaperige provinciestadje van vijftigduizend zielen. Waarom?

Ze merkte pas dat ze alles had opgegeten, toen de lepel een schrapend geluid maakte. Laura liet de lepel in de kom staan en pakte haar koffie, die inmiddels koud was geworden. Ze vertrok haar gezicht. Snel liep ze naar de keuken, goot de koffie in de gootsteen en zette het kopje op het aanrecht. Ze bleef staan, haar handen op het werkblad.

Als er echt een monster in de bossen rondliep, dan had ze geen andere keuze dan het uitschakelen. Ze zuchtte. Als ze nog steeds lid was, moest ze de leidster gehoorzamen. Als eerste ging ze naar de supermarkt om heel veel zout te halen. Daarvan kon je als wijze vrouw niet genoeg in huis hebben. Had ze nog wat anders nodig? Ze stak de telefoon in de zak van haar modieuze pantalon. Vervolgens liep ze naar een hoekje van de keuken, waar een ingeklapt opstapje stond. Ze pakte het op, klapte het uit en ging erop staan. Daarna deed ze het keukenkastje open. Achter de heel gewone Italiaanse kruiden en Mexicaanse mix stonden andere potjes. Ze pakte er eentje, verbrak het zegel en draaide de dop eraf. Ze snoof en begreep dat ze nieuwe kruidenmengsels moest gaan maken. Dit potje was zeker al zeven jaar niet open geweest, dus de slechte kwaliteit zou haar niet moeten verrassen. Om de een of andere reden leek het pas gisteren dat ze het potje verzegeld had.

Zeven jaar. Ze verzonk in herinneringen. Hoe ze langzaam de magie had laten vervliegen. Hoe de technologie haar had weggelokt van de bloemen, het bos, de maan.

Het geluid van een ringtone scheurde haar verleden binnen. Even wankelde ze van schrik. Ze hapte naar adem, hield zich met een hand in evenwicht aan het trapje, pakte haar telefoon en keek. Het was iemand van kantoor. Ze drukte de oproep weg. Voicemail was er ook nog.

Ze verlegde haar aandacht weer naar het kastje. De Italiaanse kruiden en de Mexicaanse mix waren prima, de rest van de potjes gooide ze leeg.

Het was zo'n dag dat alles misging. Martijns auto had rochelend en kuchend door de winterse kou de afstand naar het schoolgebouw afgelegd. Bij een verkeerslicht had het oude beestje zoveel moeite met optrekken dat het geclaxonneer van een achterbuurman had veroorzaakt. Met klamme handen had hij zijn stuur vastgepakt en in gedachten was hij zijn spaargeld nog een keer aan het tellen. Hoeveel zou hij kunnen uitgeven aan een nieuwe auto? Zou hij dan voldoende hebben om die ook te kunnen laten beletteren met zijn bedrijfslogo: "Fit en Vief"?

Hij had zijn auto geparkeerd bij de school en rende om warm te worden in een drafje naar de gymzaal, die in een apart gebouw een eindje verderop gevestigd was.

Daar bleek dat de verwarming het niet deed.

Hoewel de kinderen zich uiteraard warm zouden sporten, was het toch wel fijn als de kleedkamer in elk geval een beetje aangenaam was. De man die de zaal onderhield beloofde om elektrische kacheltjes neer te zetten, maar, zo zei hij, “d’n elektetrick is ook ’n bietje kaduuk”. Martijn deed een schietgebedje, en hoopte dat de kachels hun werk konden doen.

Als hij had gedacht dat de kinderen enthousiast mee zouden doen met het door hem bedachte programma, dan zat hij er wel heel erg naast. De kinderen behoorden te voetballen. Wat ze lieten zien, leek op alles behalve dat. Martijn blies op het fluitje. Het hielp geen zier en ach, hij kon er ook niet echt kwaad om worden. Er waren ergere dingen.

Hij slaagde erin om de bal te pakken te krijgen. ‘Naar de kleedkamers, jongens!’

‘En wij dan?’ Een meisje met lange vlechten keek hem aan. De frons op haar gezicht was overduidelijk.

‘Iedereen naar de kleedkamers.’ Hij hield zijn hoofd een beetje scheef.

Ze stak haar neus in de lucht en liep langs hem heen.

Hij klemde zijn kaken op elkaar. Goed, de moderne tijd vereiste dat je overal voor openstond, een dergelijk vertoon van minachting voor een leraar was niet iets wat hij ging accepteren. Zodra hij weer bij school was, zou hij ervoor zorgen dat er een gesprek plaatsvond waarbij de juf van het meisje aanwezig was

Terwijl de kinderen zich omkleedden, ruimde hij de spullen in de gymzaal op.

Even later wachtte hij zijn pupillen op, om gezamenlijk de korte afstand naar het schoolgebouw af te leggen.

Hoewel ze niet hoefden over te steken was Martijn toch op zijn quivive. Het zou niet de eerste keer zijn dat iemand in speelsheid van het trottoir geduwd werd, net voor een auto, hoe rustig de wijk Bosvreugd ook was.

Het schoolgebouw doemde al op met Juf Kim als een waakhond bij het hek. Haar gezicht lichtte op toen ze de kinderen zag. Ze wuifde enthousiast.

‘Hoi!’ Hij stak zijn hand op.

Kim grijnsde breed. ‘Zijn ze lief geweest?’

‘JAAAA!’ klonk het uit de kinderkeeltjes.

Dat was niet wat Martijn wilde zeggen. ‘Heb je even?’

Kim knikte en stapte samen met Martijn buiten gehoorsafstand van de kinderen.

‘Is er iets met Zoë? Ze is nogal... niet op haar mondje gevallen.’

Martijn fronste zijn wenkbrauwen.

Kims gezichtsuitdrukking verduisterde. ‘Bij jou ook al? Hm. Dat is de laatste tijd schering en inslag. Ik zal mijn voelhorens uitsteken. Bedankt.’ Ze riep de kinderen bij zich en zwaaide even naar Martijn, terwijl ze met haar leerlingen het gebouw binnenliep.

Hij wuifde terug. Zijn taak zat er voorlopig op, het was nu tijd voor zijn eigen bedrijfje Fit en Vief. Het stadje Meeraert telde ruim vijftigduizend zielen en een aantal daarvan konden wel wat extra begeleiding gebruiken. Naast werving via advertenties en mond-tot-mondreclame had hij ook zeker cliënten die door huisartsen waren doorverwezen.

Zo was daar de oude mevrouw Beekers, die hij één keer per week meenam voor een wandeling waarbij hij samen met haar extra aandacht gaf aan de beenspieren en het gebruik ervan. Het was altijd erg prettig om dit met haar te doen; het dametje had een groot gevoel voor humor plus een grote kinder- en kleinkinderschare, wiens lotgevallen ze met hem deelde.

Hij zette zich schrap voor wat hij zou aantreffen. Mevrouw Beekers had namelijk een enorme garderobe aan sportkleding. Ze vroeg hem altijd koket wat hij ervan dacht. Ook nu stelde ze niet teleur: een knalgeel trainingspak, witte schoenen met gele veters, een haarband in dezelfde vreselijk gelukkige tint geel, rode lippen die haar krijtwitte gelaatskleur benadrukten. In dat witte gezicht schitterden een paar ongelooflijk mooie goudbruine ogen die de wereld voorzagen van goede raad, gebaseerd op haar levensjaren. Hoewel mevrouw Beekers broos was, weerhield haar dat er niet van om het leven te omarmen.

‘Klaar voor?’ Martijn grijnsde.

Een pekinnees blafte woedend met schelle stem op de achtergrond. Het dier heette Tinkerbel. Martijn vond hem eerder een Rambo in miniformaat.

‘Mama is zo terug, lieverd.’ Mevrouw Beekers draaide zich even om, tilde de hond op en knuffelde Tinkerbel.

De hond gluurde langs haar heen en keek absoluut voldaan naar Martijn, die zijn tong heel even uitstak.

Ze zette de hond neer, stapte naar buiten en sloot zorgvuldig haar voordeur. Ze wuifde even naar de buurvrouw, die zoals gewoonlijk uit haar raam keek om te zien wie er toch aan de deur stond. Bosvreugd was een volkswijk, waarin, hoewel de moderne tijd van individualisme zijn intrede had gedaan, toch nog een behoorlijke hoeveelheid sociale controle plaatsvond.

Martijn, gesteld op zijn privacy, vond dat niet altijd even prettig.

‘U heeft toch wel extra lagen kleding aan?’ vroeg Martijn. ‘Alleen een trainingspak...’

‘Jongeman, mijn dochter heeft gisteren thermo-ondergoed voor me meegenomen.’ Ze klopte hem op de arm.

Martijn onderdrukte een glimlach bij de ondeugende toespeling.

Ze begonnen aan de wandeling die naar een parkje ging. Het lag niet al te ver weg en bood recreatie aan de vele hofjes die in de buurt lagen. Er was een gedeelte afgezet voor hondenbezitters waar de dieren veilig achter hekken konden spelen. Een speeltuin met robuuste onderdelen vermaakte de kinderen, er stonden overal bankjes onder de beschermende takken van bomen, en er lag een enorm grasveld dat gebruikt kon worden door de school of trainers zoals Martijn om er in de buitenlucht les te geven. Het was niet zo fraai als het calesestheticspark in het noorden van Meeraert, desalniettemin kon je er toch behoorlijk je ei kwijt. Natuurlijk kon mevrouw Beekers niet overal gebruik van maken. Met wat hulp kon ze toch aardig rekken en strekken. Ze brachten een aangenaam half uurtje door met tempoloopjes rondom het park.

Martijn merkte dat mevrouw Beekers wat achteruitging. Op de terugweg vroeg ze om zijn arm, iets wat ze normaal gesproken nooit deed. Hij bemerkte haar hortende ademhaling op. ‘Gaat het?’

Ze knikte wat flauwtjes. Ze zag witter dan wit.

‘Ik denk dat we even moeten stoppen.’

‘Nee, nee.’ Mevrouw Beekers richtte haar blik ergens op een punt in de verte.

Martijn deed er het zwijgen toe. Ze had elke dag aanloop. Het zou de familie zeker opvallen als er iets aan de hand was. Hij hoopte echter dat er al een dochter binnen was als hij aankwam bij het huis van mevrouw Beekers. Toch even zijn zorgen uiten.

Ze liep zo langzaam dat Martijn in de problemen kwam. Dit tempo snoepte zelfs zijn extra ingeplande tijdspeling snel weg.

Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn om met zijn vrije hand een berichtje te sturen. Zijn gesprekspartners zouden niet blij zijn; het was een belangrijke vergadering. Hij betwijfelde of ze de gezondheid van mevrouw Beekers net zo belangrijk vonden als hij.

En inderdaad: er kwam een kortaf berichtje terug dat hij zo snel mogelijk op de plaats van bestemming diende te zijn. Martijn haalde diep adem, nam zich voor om zich straks niet van zijn stuk te laten brengen en bleef het tempo van mevrouw Beekers aanhouden.

Uiteindelijk bereikten ze haar huis. De buurvrouw was de ramen aan het zemen. Zodra ze hen zag aankomen, stopte ze met haar werkzaamheden, wrong haar zeem uit en beende naar haar buurvrouw toe. ‘Weer te veel ingespannen, Julia?’ Ze klonk als een ouderwetse schooljuffrouw.

Martijn vroeg zich af of ze dat inderdaad ooit geweest was. Hij bedwong echter de neiging om ernaar te vragen.

‘Ik neem het hier wel over.’ De buurvrouw pakte mevrouw Beekers resoluut onder de arm.

Oh, absoluut een schooljuffrouw uit vroeger tijden.

‘Tot de volgende keer, mevrouw Beekers,’ zei Martijn.

De buurvrouw keek over het gepermanente hoofd van mevrouw Beekers heen. Bijna onmerkbaar schudde ze het hoofd.

‘Kom, Julia, nog een stapje.’ Buurvrouw ging het huis binnen. Ze sloot de deur voorzichtig achter zich.

Martijn beet op zijn lip. Hij nam zich voor om vanavond eens langs te gaan. Zo rond een uur of zeven. Praatje maken. Er werd vaak meer gezegd bij een ontspannen kopje thee, dan wanneer je rechtstreeks iemand aansprak.

Laura tikte met haar vingers op de gladde tafel. Het was verdorie de zoveelste keer dat Martijn te laat was. Natuurlijk had hij weer een

smoes: “ik moest nog even die-en-die helpen” of “ik moest nog even wat administratie doen”.

Ze kneep haar lippen tot een streep.

Een kuchje klonk door de ruimte. Er zaten nog zes andere personen — alle van het mannelijk geslacht — aan de tafel. Sommige keken op hun telefoon, eentje was stukken aan het doornemen en eentje liep wat rond, keek uit het raam, en schonk daarna een glas water in, alleen voor zichzelf. Jan-Peter was een egoïst van het zuiverste water.

Hij was een aantrekkelijke man; slank, strak in het pak, haren in een goede coupe en gladgeschoren. Hij had honingkleurige ogen, heel opvallend, en kuiltjes als hij lachte.

Ze kenden elkaar privé net wat te goed, waarbij belangenverstrengeling op de loer lag. Laura wist dat ze met vuur speelde. Tot nu toe was alles wat ze had gedaan binnen de lijnen van de wet geweest. Ze voelde echter dat hij ooit het net zo strak zou aantrekken dat ze misschien geen keuze had.

‘Sorry dat ik zo laat ben.’ Martijn kwam binnen. Opgewekt als altijd, nog steeds in zijn trainingspak, zijn haren compleet verward en met een brede grijns om zijn volle lippen. Hij knipoogde naar Laura.

Het was ongepast om de wethouder zo te begroeten en bijna had ze hem ermee weg laten komen. Per slot van rekening kenden ze elkaar al sinds ze elkaars zandkasteeltjes afbouwden — of stukmaakten.

‘Martijn, dit flik je niet nog een keer. Tijd is geld.’

‘Ik zei toch dat het me speelt.’

‘Niet overtuigend genoeg. We praten hier straks wel verder over. Heren, we gaan eindelijk beginnen met de vergadering over het nieuwe sportcomplex.’ Ze sloeg het dossier open.

Laura drukte haar nagels in haar handpalmen. De fysieke pijn was de enige uiting van boosheid die ze zich nu in haar functie kon veroorloven. Met moeite hield ze haar gezicht in plooi.

Martijn had een rood hoofd. Hij stond rechtop, zijn vinger priemde in de richting van Jan-Peter.

‘Heren!’

Niemand scheen haar te horen; de andere leden van de commissie keken geboeid toe.

Jan-Peter had een gekmakend glimlachje om zijn mondhoeken.

Laura dreunde met haar vuist op tafel.

Martijn draaide zijn hoofd in haar richting. In zijn normaal zo zachte bruine ogen brandde nu een haast vulkanisch vuur.

‘Ik snap de frustratie. We zijn helaas gebonden aan de budgetten.’

‘Dan moet je die goed gebruiken,’ snauwde Martijn. ‘Niet aan allerlei onzindingen uitgeven.’

‘Onzin? Ik zou een wellnesscenter toch geen onzin vinden. Gat in de markt.’ Jan-Peters glimlach werd breder.

‘Er zitten thermen in de grote steden vlakbij. Niemand uit Meeraert gaat naar zo’n wellnessding.’ Martijns stem sloeg over. ‘We hebben behoefte aan een ruimte voor senioren waar ze fysiotherapie kunnen volgen.’

‘We hebben meer fysio’s dan kappers in Meeraert,’ zei Jan-Peter koeltjes.

‘Dit zou een speciale ruimte zijn!’

‘Want? De oudjes klimmen niet op een crosstrainer?’

‘Precies! Zij hebben totaal andere toestellen nodig!’ Martijn richtte zich in zijn volle lengte op.

‘Laten we gaan stemmen. Anoniem.’ Laura brulde door de ruimte.

Jan-Peter keek haar aan. Zijn blik gleed van haar hoofd tot zover hij haar kon zien, zittend aan het hoofd van de tafel. ‘Prima.’ Hij ging zitten, pakte een velletje papier en begon erop te schrijven. Zorgvuldig, met kleine letters en een vaste hand.

Martijn plofte op zijn stoel, rukte een stuk papier naar zich toe en met grote hanenpoten schreef hij er wat op.

De andere leden volgden.

Laura beet op haar lip. Ze voelde zich verscheurd. Ze snapte Martijn en zijn behoefte aan een speciale ruimte voor de senioren. Zo’n wellnesscenter zou daarentegen veel geld kunnen opleveren. Daarvan konden ze in de toekomst het sportcentrum dan weer met een seniorenclub uitbreiden.

Aarzelend schreef ze met hele kleine letters “wellness” op haar papiertje. Snel vouwde ze het op.

Jan-Peter legde zijn papier op een schotel en gaf die door aan zijn buurman. Die legde er wat bij en gaf de schotel door.

Ten slotte kwamen alle papiertjes bij Laura aan. Ze slikte en pakte de eerste vast. ‘Wellness.’

Ze hoorde Martijn scherp ademhalen.

De tweede past in zijn straatje: ‘Fysiotherapiecentrum’.

Ze zag hoe de spanning bij Martijn opliep. Hij keek naar de schotel alsof hij de papiertjes het liefst allemaal tegelijk zou openen.

Nadat op één na, alle papiertjes geteld waren, was de stand gelijk. Laura voelde een knoop in haar maag.

Haar papiertje lag er nog. Haar stem was de definitieve. Zij maakte het verschil. Ze kon iets anders zeggen dan wat ze had opgeschreven.

Voordat ze met vaste vingers haar eigen papiertje openmaakte inhaleerde ze diep. Geen uitstel meer: 'Wellness.'

'Nou, het ziet er naar uit dat we modderbaden gaan aanbieden,' zei Jan-Peter fijntjes.

'Voor varkens om in te rollen. Jij bent zeker de eerste klant?' Martijn stond woest op. 'Mijn aanwezigheid is hier niet meer nodig. Jullie kunnen het prima af zonder mij.'

'Martijn! Gedraag je!' Laura was ook opgestaan.

Martijn knee zijn lippen tot een streep, draaide zich om en liep weg. De deur sloeg achter hem dicht.

'Wat een opgewonden standje is hij toch.' Jan-Peter speelde met een pen. 'Zullen we ons nu dan richten op het budget voor het wellnesscenter? Wat we wel willen en wat niet?'

Ze ging langzaam zitten.

In het licht van slechts een tafellamp, schonk Laura zich een glas rode wijn in. Veel. De rest van de vergadering was soepel verlopen. Ze hadden veel knopen kunnen doorhakken en ze moest toegeven dat Jan-Peter echt wist waar hij over sprak. Zijn connecties gingen de rest doen, zoveel was duidelijk.

Jan-Peter was een "Janssen". Deze familie stond in het dorp bekend als uiterst geslepen. In de wijk Bosvreugd was er laatst nog een kleine oorlog gevoerd tussen slager Verbeek en de supermarkt "Super Supervers" van mijnheer Janssen, die plotseling vers vlees ging verkopen toen de slagerij was afgebrand.

De wijn begon haar in een zachte roes te brengen. Het wellnesscenter was goed voor Meeraert. Het kon de concurrentie met de thermen van de grote steden best aan. Mits goed gemanaged en met de juiste marketing. Ze moest dit met Martijn bespreken. Zijn expertise als sportinstructeur was de pijler waarop ze dit centrum wilde en moest bouwen. Ze had hem niet voor niets in de commissie

laten plaatsnemen. Ze pakte haar telefoon en koos zijn naam. Hij nam niet op.

Ze sloot de oproep. Op het moment dat ze de telefoon wilde wegleggen, begon het te trillen in haar hand. Jan-Peter.

Met tegenzin nam ze de oproep aan. 'Ja?'

'Ik sta hier voor de deur. Drankje doen?'

'Nee, ik ga zo naar bed.'

Een lachje.

Ze had geen zin om door hem op welke manier dan ook gebruikt te worden. 'Tot morgen, Jan-Peter,' snauwde ze.

'Prima.' Hij verbrak de verbinding.

Laura smeedt de telefoon over tafel. Het kwam tot stilstand tegen de vaas bloemen.

De wijn gleed soepel naar binnen. Een tweede glas volgde. Laura liep in het halfduister naar het raam en keek naar de straatlantaarns. Een man met een hond. Jongeren met een sporttas op de bagagedrager. Een overbuurvrouw sjouwde zware boodschappentassen naar binnen. Het huis was nog helemaal donker.

Een paar tellen later ging het licht aan en een woonkamer werd onthuld. Het leek alsof de jaren negentig van de vorige eeuw terug waren. Limegroen. Meubels in houtfineer met metaal. Aan de muur een foto van een grote rode roos.

De gordijnen werden gedecideerd gesloten.

Laura draaide zich om en keek naar haar eigen meubels. Trendy. Passend bij een succesvolle wethouder. Ze liep langzaam naar de keuken voor haar derde glas.

Hoofdstuk 2

Laura stond in de supermarkt, een boodschappenmandje gevuld met zout, salie en andere ogenschijnlijk onschuldige producten in haar hand. Alles had een keerzijde. Als je wist hoe je de kruiden moest gebruiken waren de mogelijkheden eindeloos. Wat de supermarkt niet had, moest ze via het internet bestellen.

Laura behoorde tot een oude bloedlijn wijze vrouwen, een die terugging tot voor de komst van de Romeinen in Nederland. De magie die ze konden kanaliseren was duizendmaal sterker dan die van moderne “heksen”. Daarom was gebruik ervan door strenge regels beperkt. Je wilt niet onbedoeld een watersnoodramp of andere ellende veroorzaken.

Het feit dat de kring haar nu opdracht gaf om na te gaan of er een weerwolf was die zijn poot optilde tegen de bomen, was dan ook een bron van zorg. Waarom stelden ze zoveel vertrouwen in haar spoorzoekerij? Ze was een wijze vrouw, geen jager. *Wacht even*. Ze hadden niet gezegd dat ze de weerwolf dood moest maken, ze hadden gezegd dat ze moest verifiëren dat hij er was. Meer niet.

‘Ah, daar hebben we mevrouw de wethouder.’

Ze keek op in de richting van het geluid. Martijn. ‘Hallo.’ Ze liet haar stem zo vlak mogelijk klinken.

‘Het spijt me van gisteren.’ Martijn toonde een glimlach die zijn ogen bereikte. De bekende kuiltjes verschenen in zijn wangen.

‘Terecht.’ Ze ging wat rechter staan, voeten iets gespreid.

‘Kan ik het goedmaken met een lasagne?’

Ze fronste haar wenkbrauwen. Vroeger, ze beiden nog studeerden, hadden ze regelmatig bij elkaar gegeten, en hij was een fantastische kok. Zijn stergerecht was lasagne.

‘Ik heb het erg druk.’

‘Dat is jammer.’ Hij wiebelde wat op zijn voeten. ‘Laura...’ Hij trok zijn wenkbrauwen samen, opende zijn mond, sloot hem weer en liet zijn gezicht ontspannen. ‘Tot ziens.’ Hij glimlachte, knikte en liep het gangpad met specerijen uit.

Martijn vloekte in zichzelf. Waarom had hij haar te eten gevraagd? Hij was het niet van plan geweest. Toen hij haar echter zo zag staan, verdiept in gedachten, was het net of de oude Laura voor hem stond. De leuke, goedlachse Laura. Hij gaf het toe. Tijdens hun studies had hij gehoopt dat ze meer dan vrienden konden worden. Maar Laura was ambitieus. Langzaam was ze van hem weggedreven. Hun paden waren andere kanten uitgegaan en dat was dat.

Hij had af en toe een vriendin gehad. Echt serieus was het nooit geworden. Hoe het Laura was vergaan, wist hij niet. Hij had zijn gedachten daarover en die waren van het jaloerse soort.

Kennelijk zat er een kooltje in zijn lichaam dat opgloeide als zij in zijn buurt kwam. Het was hopeloos, natuurlijk. Hun werelden lagen te ver uit elkaar.

Martijn pakte een pak koffie. Het eindigde met een venijnig plofje in zijn mand. Hij keek op zijn papieren boodschappenlijst. Na enig bestuderen kwam hij tot de conclusie dat hij alles had. Hij stak het lijstje weg, keek op en zag een gestalte naar hem kijken. Jan-Peter.

Martijn voelde het ontbijt in zijn maag opspelen. Was hij dan nergens veilig voor die eikel? Buiten het feit dat die geldwolf hem dwarszat, was door zijn gefleem bij de vergadering overduidelijk gebleken dat hij Laura erg goed kende. Ook dat nog. Hij draaide zich om. *Weg bij die pisllek.* Een voet naar voren.

‘Het gaat je niet lukken.’

Martijn bevroor. Langzaam ademde hij uit, terwijl hij zijn voet neerzette. ‘Ik dacht dat het al duidelijk was dat jij je zin kreeg,’ zei hij koeltjes. Hij zette een voet achter zijn andere en draaide zich op zijn hielen snel terug. De verrassing werkte want Jan-Peter stapte in een reflex achteruit.

Het deed Martijn intens genoeg.

‘Bij Laura, bedoel ik.’ Jan-Peter pakte een luxe koffie uit het schap, las de achterzijde en zette het pak weer terug. ‘Laura is buiten jouw bereik.’

‘Ik hoef niets met Laura,’ loog Martijn. Hij voelde hoe een warmte langs zijn lichaam omhoog kroop naar zijn keel en wangen.

‘Laura is heel speciaal. Op meerdere manieren.’ Jan-Peter glimlachte suggestief.

Martijn was er helemaal klaar mee. Hij draaide zich om en deed een pas naar voren, weg bij die pusbult.

Een hand drukte op zijn schouder. Schokschouderend probeerde hij zich onder de greep uit te draaien. Dat lukte.

Martijn stampte weg, zijn gevoelens een mengelmoes van irritatie, verslagenheid en verwarring. *Laura*. Zou ze hier nog zijn? Dan kon ze opheldering geven over haar relatie met Jan-Peter. Als die haar manipuleerde — en daar zag hij die griezel wel voor aan— dan was het zijn plicht om daar melding van te maken. Omkoperij kun je niet in de gemeenteraad hebben. Hij vond haar bij het toiletpapier. ‘Zeg, wat is dat met die Jan-Peter en jou?’ spuwde hij.

Laura schrok op en deed een paar passen naar achter. ‘Waar heb je het over?’

‘Wat heb jij met hem?’ Met een vinger prikte hij in haar richting.

‘Niets!’ Laura klemde haar mandje dichter tegen zich aan. ‘Helemaal niets.’

‘Waarom zegt hij dan van wel?’

‘Waar heb je het over?’

‘Bij de koffie.’ Martijn strekte zijn hand uit in de richting waar de koffie stond. Zijn rug van de hand raakte iets.

‘Au!’ Een oudere heer wreef over zijn gezicht.

‘Och, sorry!’ Martijn bekoelde gelijk. Hij zette zijn mand neer en draaide zich om naar zijn slachtoffer. ‘Laat eens zien, ik ben sportleraar en weet het een en ander van kwetsuren.’ Hij hief zijn handen om het gezicht van de man daartussen te nemen.

‘Dat is te merken!’ Het heertje wuifde. ‘Het gaat al weer.’

‘Het spijt me, heus.’

‘Dat is je geraden!’ De oudere heer schuifelde weg. Op het moment dat hij de hoek omging, wierp hij Martijn een donkere blik toe.

Martijn wilde zich weer tot Laura richten. Toen hij om zich heen keek, was ze weg. Hij draaide wild om zijn as. Waar was ze? Martijn begon de winkel door te lopen. Hij kon haar niet vinden, zelfs niet bij de kassa. Ze moest al weg zijn. Hij zette zijn mand op de grond. *Laura*. Hij wilde haar uit zijn gedachten bannen. Ze was gewoon de wethouder die hem een spaak in het wiel stak. Voor zijn geestesoog zag hij toch weer dat moment, zo lang geleden, dat hij Laura had verrast op een zondagmiddag.

Hij was voor vandaag klaar met studeren en had besloten om naar Laura toe te gaan met een appeltaart uit eigen keuken. 'Koken is magie,' zei hij altijd als hij wat meenam. Ze grijnsde dan breed.

Ze deed echter niet open toen hij aanbelde bij het studentenhuus. Toevallig kwam een huisgenoot naar buiten en Martijn greep de gelegenheid aan om het huis binnen te gaan. De huisgenoot zag er klaarblijkelijk geen kwaad in; Martijn was een bekend gezicht en het leek alsof de huisgenoot nog in blijde toestand verkeerde. Alcohol had nou eenmaal tijd nodig om uit te werken.

Martijn liep de trappen op. Laura woonde op de bovenste etage. Hijgend voor haar deur, hoorde hij een vreemd gezang. Laag, onmelodius, met woorden die hij niet kende. Het was een vreemd muziekstuk en het leek niet bij Laura's opgewekte karakter te passen. Misschien had ze slecht nieuws gehad. Dan zou de appeltaart juist helpen. Hij keek even in de tas. Ja. Slagroom had hij ook.

Hij klopte een opgewekt roffeltje op de deur.

Het gezang hield abrupt op.

'Ik ben het, Martijn.'

Een stilte.

'Momentje.' Laura klonk gehaast.

Even later ging de deur open.

Martijn vertrok zijn gezicht. Een onaangename geur prikkelde zijn neusgaten.

Laura had een overslagjurk aan, die ze vastknoopte. 'Ik heb geen tijd. Hoe ben je binnengekomen?'

'Bernard liet me binnen. Hij ging net naar buiten. Taart!' Hij hief de tas.

'Dat is lief van je. Nu komt het alleen niet uit. Ander keertje.' Haar mooie glimlach verwarmde hem. De deur ging echter langzaam dicht.

'Ik zet het wel voor je deur,' zei hij met stemverheffing. 'Misschien willen je vriendinnen ook wat.' Laura werd altijd omringd door een stel jonge vrouwen, die hem van hoofd tot voeten bekeken om daarna te giechelen. Waarschijnlijk waren ze er nu ook.

Hij ging weg. Hij treuzelde bij elke trede van de trap, hopen dat ze hem terug zou roepen. Dat gebeurde niet.

Martijn werd terug gezogen naar het heden. Hij was er nooit op teruggekomen. Het kon gebeuren dat je geen tijd had. Toch?

In de loop der jaren was dit incident naar de krochten van zijn hersenen verbannen, net als de geur die uit de kamer was gekomen. Geen wiet. Iets anders. Om de een of andere reden kwam die geur hem nu heel helder voor de geest.

Martijn trok zijn wenkbrauwen samen. Peinzend pakte hij het mandje op, liep hij naar de kassa, rekende af, en stopte alles in zijn oude boodschappentas. Daarna ging hij naar buiten, waar zijn fiets op hem stond te wachten. Met platte banden.

Martijn kreunde.

Hij zette de tas neer en drukte somber op de banden. Het was wel vreemd dat beide banden lek waren. Was hij door glas gereden? Niet dat hij zich dat kon her... Zijn blik viel op een scheur. Of wat een scheur zou moeten zijn. De randen waren echter veel te glad, hier was een mes in gestoken.

Haastig bekeek hij de andere band. Ja. Ook daar zat een gat op precies dezelfde hoogte. Dit was moedwillig.

Martijn balde zijn vuisten. Wie had dit op zijn geweten? Jan-Peter? Of waren het baldadige jongeren?

